

BİR GÜN

Kitap Eki

Bugün gazetenizle birlikte bayinizden istemeyi unutmayın.

İLK KEZ YAYIMLANAN FOTOĞRAF VE YAZILARLA

1 MAYIS özel sayısı

DEVİRİMCİ İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Kurucu Genel Başkanı Kemal Türkler'in kızı Nilgün Türkler Soydan'ın anıları, Aydın Çetinbostanoğlu'nun gün yüzüne çıkmamış fotoğrafları ve Nazım Alpman'ın analizi... En yakın tanıkları 1 Mayıs 1977'yi anlattı. Tamamı renkli gazetenizde...

ÖMÜR ŞAHİN KEYİF
S9-10-11-12

BİR GÜN HALKIN GAZETESİ

1 MAYIS 2015 CUMA YIL 12 SAYI 4034

www.birgun.net

1 TL (KKTC 2 TL) ÜNİVERSİTE 40 KR

TAKSİM'DE KARANFİLLİ ANMA YAPMAK 'SERBEST'MİŞ!
MÜCADELENİN BAYRAMI KUTLU OLSUN

Karanfillerimizi aldık, geliyoruz

Sen kimsin ya KKTC?
Gözde Bedeloğlu 2'de

Açıksözlü diktatörle röportaj
Hüsnü Arkan 2'de

Kuşaktan kuşağa 1 Mayıs Marşımız
Mustafa Sönmez 5'te

Yaşasın 1 Mayıs!
Enver Aysever 6'da

'İmam hatipleri neden kapatalım?'
Ünal Özmen 7'de

Yasaklar ve dayatmalar arasında
Meryem Koray 8'de

Seçim bildirgelerindeki olmayan spor
Müslüm Gülhan 17'de

Canavarız biz; meydanları dar edeceğiz
Rahmi Ügüdü 19'da

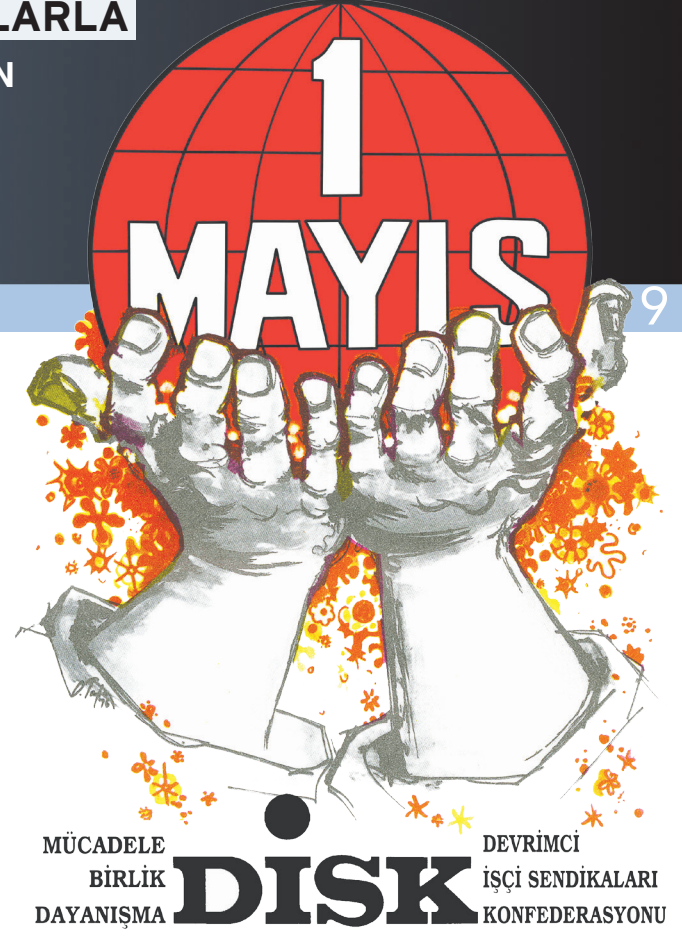

1 Mayıs

İLK KEZ YAYIMLANAN FOTOĞRAFLARLA

NİLGÜN TÜRKLER SOYDAN, NAZIM ALPMAN
VE AYDIN ÇETİNBOSTANOĞLU'NUN
GÖZÜNDEN 1977 1 MAYISI

EDİTÖR: ÖMÜR ŞAHİN KEYİF
DANIŞMAN: FAHRETTİN ENGİN ERDOĞAN
FOTOĞRAFLAR: AYDIN ÇETİNBOSTANOĞLU

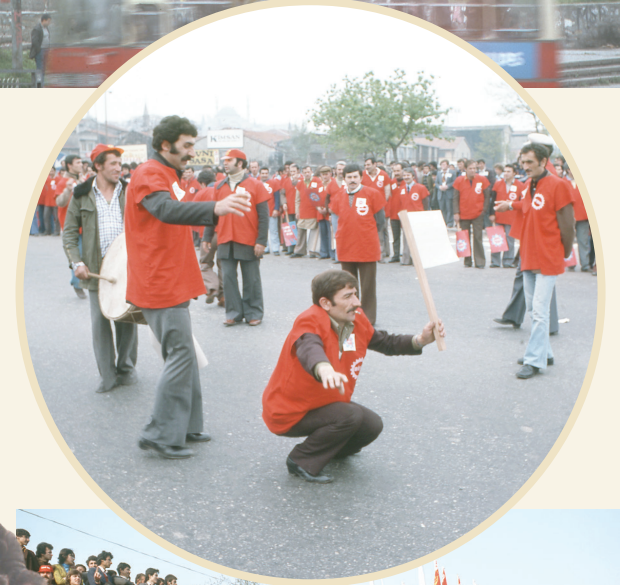

Emekçilerin Taksim'i bayram yerine çevirdiği 1 Mayıs 1977, devlet tarafından, DİSK kayıtlarına göre 41 kişinin öldürüldüğü bir katliama dönüştürüldü... Bugün yurttaşlar, 77'de katledilenleri anmak ve tarihsel mücadeleyi sürdürmek için Taksim'de olmak istiyor

Mücadelenin meydanı

Saraçhane korteji iş makineleriyle Taksim'e ilerliyor.

İşçiler Gezi Parkı merdivenlerinde, kortejlelin yerleşmesini izlerken...

1976 afişleri 1977'de de duvarları süslüyor...

Her şey buraya kadarmış, diye düşündüm

1977 1 Mayıs'ında üniversite öğrencisi bir fotoğrafçıydı... Yaşananları çok yakından izledi, objektifiyle ölümsüzleştirdi. Aydın Çetinbostanoğlu, yıllardır gün yüzüne çıkmamış o fotoğrafları ilk kez BirGün okurlarıyla paylaştı. Çetinbostanoğlu 38 yıl sonra, o karelerin hikâyesini de yazdı

Kortej, Şişhane Yokuşu'ndan Tarlabası Bulvarı'na ilerliyor.

Dönemin İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan, kutlamalarla ilgili bilgi alınır.

Kemal Türkler ve DİSK yönetimi alana girerken.

Avuçların içinde bir dünya ve yerlere dökülen çiçekler... 1976 Nisan ayında duvarlar, DİSK'in 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kutlayacağı duyurdu bu afişlerle doldu. O sırada Ankara'da üniversite öğrencisiyim ama bir yandan da geçimimi sağlamak için Emek mahallesinde bir fotoğraf stüdyosunda çalışıyorum.

Aydın ÇETİNBOSTANOĞLU

ve Tarlabası üzerinden Taksim Alanı idi. Politik bir gerginlik vardı ama Taksim Meydanı'nda boş yer kalmamıştı.

Her şey DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in konuşması ve saygı duruşundan sonra başladı. O sırada kürsüde fotoğraf çekiyordum. Bir kare fotoğraf çekebildim. Bizi hemen kürsüden indirip yere yatırdılar ve koruma altına aldılar. Kemal Türkler ile yüz yüze olduğumu hatırlıyorum. O sırada ağzından, "Namussuzlar yaptılar yapacaklarını," sözcükleri çıktı. Silah seslerinin bomba seslerine karıştığı panik ortamında, her şey buraya kadarmış, diye düşünüp beklemeye başladım. Kısa sürede gelen bir arazi aracıyla Kemal Türkler alandan uzaklaştırıldı, sesler azalınca tekrar kürsüye çıktım. Alan bomboş, yerlerde yatan insanlar ve her yer afiş ve pankart dolu. Kültür Merkezi'nin önünde polisler ve panzerler, alanda kalanlar kürsünün etrafında el ele karşılıklı bekliyoruz. O sırada dönemin İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan'ı alanda polislerle konuşurken gördüm. O gün daha fazla can kaybı olmamasında önemli rolü olduğunu düşünüyorum. 2010 yılında alanda tekrar karşılaştığımda biraz sohbet ettik. Bu görüşmesini hatırlattığımda gülümsedi, "Biliyor musun," dedi. "O gün polislerden

sırtına bir cop yedim."

Aradan 33 yıl geçtikten sonra, 2010 yılında 1 Mayıs'ın yeniden işçi bayramı olarak kutlanması kararı alındı. Bu kez bütün sendikalar ortaklaşa kutlayacaktı. Birkaç gün önceden DİSK Genel Merkezi'ne uğrayıp 1977 yılındaki basın kartımı gösterdiğimde, kendimi Genel Başkan'ın odasında buldum. Önce 1977 deki basın kartımdan arşivleri için bir fotokopi aldılar. Görüşmeden 2010 yılı için rahat çalışmamı sağlayacak yeni basın kartıyla ayrıldım. Daha sonra Süleyman Çelebi'nin ricası üzerine, 1976 ve 1977 yıllarında çektiğim fotoğrafların örneklerini arşivleri için kendilerine hediye ettim.

Aynı yıl DİSK tarafından hazırlanan ve Taksim Meydanı için verilen mücadeleleri yıllar ve fotoğrafları ile anlatan 'Sabahın Sahibi Var' isimli belgesel kitapta 1976, 1977 çalışmalarım 2010 yılında çektiğim fotoğraflarla birlikte yayınlandı. Bu üç çalışma benim için bir hikâye oldu. 'Türkiye'de Üç 1 Mayıs' adı altında değişik yerlerde sergilendi, slayt gösterileri yapıldı.

Güzel bir belgesel fotoğrafçılık çalışması olduğundan, fotoğraf albümü haline getirilmesi için çeşitli tarihlere değişik platformlarda görüşmeler yapıldı. Projenin yayıncı kısmı henüz sonuçlanmadı. Hazırlık aşamasında 1976 ve 1977 yıllarına ait filmlerin yüksek çözünürlükte taramaları yapıldı. Zamanın oluşturduğu çizik ve aşındırmaların temizlenmesi yaklaşık altı ay sürdü. Kalite açısından bu işi kendim üstlendim. Bazen tek bir fotoğraf karesi için günlerce uğraşmak zorunda kaldım. Tasarımcımın önerisiyle, bazı kareler zamanın etkilerini göstermesi için olduğu gibi bırakıldı. 1976 ve 1977 yıllarında bazı sahneleri panoramik görüntü oluşturabilmek için yan yana çekmişim. O yıllarda panoramik görüntüleri baskı sırasında kâğıtları arka arkaya basıp daha sonra birleştirerek oluşturduk. Günümüzde ge-

lişen bilgisayar yazılımlarıyla onların dört tanesini albüme koyma olanağı buldum. Bu kitabın iki önemli misyonu var: Birincisi köşe taşı niteliğinde olan üç 1 Mayıs kutlamasının bir hikâye oluşturacak biçimde sunulması. İkincisi belgesel fotoğrafçılık açısından pek çok kişinin ilgi duyacağı bir çalışma olmasıydı. Bu kitap, anı yaşayarak fotoğrafları çeken benim dışımda pek çok değerli kişinin katkısıyla oluşturulmaya çalışılıyor. Dileğim bir an önce yaşama geçmesidir. Bütün okurların kitaplığında özel bir yeri olacağını sanıyorum.

Aydın Çetinbostanoğlu'nun çalışmalarıyla ilgili detaylı bilgiye www.cetinbostanoglu.com adresinden ulaşılabilir.

1977 yılında kutlamaların daha organize olduğu gözlenebiliyordu. Bu kez birkaç gün önceden İstanbul'a gelip DİSK'in kendi düzenlediği basın kartını aldım. Anlaşmamıza göre çalışmamın yarısı onlar adına yapılacak. Ben de iki makineyle çalışmaya gittim. Biri kendim için, öbürü organizasyon için.

Bu kez çalışma bölgem Saraçhane

Saraçhane kolu

İlk saldırı Sular İdaresi ve Inter Continental Otel'i'nden yapıyor. Kürsü arkası korunurken, Taksim Anıtı çevresi dağılmış durumda.

Polis AKM önünde yeni bir saldırıya hazırlanıyor. İşçi figürü bulunan pankart daha sonra polisler tarafından parçalanıyor.

Beşiktaş kolundan gelenler alana giriyor.

Dönemin DİSK Genel Başkanı Türkler'in kızı Nilgün Türkler:

1 Mayıs umudun da bayramıdır... Yitirmeyeceğiz!

Nilgün Türkler
SOYDAN

Babam kürsüden barış çağrısı yapıyordu, birden silahlar patladı. Sular İdaresi ve Inter Continantel Oteli'nden ateş ediliyordu. Babam kürsünün arkasına indi, bizi sakinleştirdi. Ellerimiz ellerinde, gözlerimiz gözlerindeydi

Selam olsun 1 MAYIS Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü'müzde TÜRKİYE İŞÇİ SINIFINA!

Tüm dünya emekçilerine, Selam olsun canım babam Kemal Türkler'e!

Selam olsun DİSK'e! Çocukluğumda, 1 Mayıs ülkemizde 'Bahar bayramı' olarak kutlandığından, her 1 Mayıs'ta Babam, "Bugün aslında işçinin günü. Az kaldı, yakında 1 Mayıs Türkiye'de de işçinin günü olacak" derdi.

Tarih 1 Mayıs 1976'yı. Ve DİSK, 1925 yılında çıkarılan 'Takrir-i Sükun Kanunu'yla yasaklanan 1 Mayıs'ı 51 yıl sonra babamın önderliğinde, yeniden Türkiye'de 'Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü' olarak kutlamaya karar verdiğinden, yığınlar Taksim'deydi...

Olağanüstü bir katılım ve coşku vardı. Babam DİSK'in Genel Başkanı olarak kürsüde konuşmasını yaparken, Taksim, işçilerin sloganlarıyla inliyordu.

'YAŞASIN 1 MAYIS! YAŞASIN DİSK! YAŞASIN TÜRKLER!'

Ve demokratik haklarını kullanarak, özgürce, kimseye zarar vermeden taleplerini haykırıyorlardı.

Solun önlenemez yükselişi, toplumun giderek bilinçlenmesi, DİSK'in örgütlü gücünün kattığı olağanüstü dinamizm gözler önündeydi; DİSK orada işçinin, halkın adeta bir aynası görevini de yerine getiriyordu.

1 Mayıs 1977... Katılım daha yüksek, daha coşkulu... 'Ve karanlık 'odakları' (76'ya da bakarak) rahatsız eden bir tablo...

Her şey çok güzel başladı; Beşiktaş Barbaros Bulvarı ve Sarıcahaneye yönünden ilerleyen kortajların ucu bucağı görünmüyor; alan, görevlilerce büyük bir disiplinle yerleştiriliyor; halaylar çekiliyor, sloganlar atılıyor; tüm fabrikalardan örgütlenerek gelen işçiler, kendi işkollarıyla ilgili vurucu kompozisyonlarla yaptıkları hazırlıkları sunarak alana giriyorlardı.

Babam kürsüde konuşmaya başladı, coşku devam ediyordu. Konuşmanın sonlarına doğru babam barış çağrısı yaparak 'terörü' lanetleyen, silahlı örgütleri silah bırakmaları konusunda uyarıcı bir cümle söyledi ve birden silahlar patladı. Sular İdaresi ve meydanındaki Inter Continental Oteli'nden (Bugünkü The Marmara) ateş ediliyordu. Babam kürsünün arkasına indi, bizi sakinleştirdi. Ellerimiz ellerinde, gözlerimiz gözlerindeydi.

Babam korkmuyordu, 'teröre' zaten 'lanet olsun' diyordu. (Onun korkusuz gözleri o gün ve hep, bana 'Korkma, güçlü ol, umudunu yitirme' der.) O zamanki İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan'ın (sanırım) sağladığı bir belediye aracıyla Babam yanımdan ayrılırken, annemle biz, sendikamızın bir aracıyla, ezilerek yaralanmış iki işçiyi de yanımıza alarak hastaneye yola çıktık.

Sonra polis panzerleriyle ve onların yarattığı panikle, ezilerek ölen 36 insan...

(Savcılık raporuna göre 34, DİSK'in yaptığı bir inceleme göre ise 41 şehit) Dehşet vericiydi!..

1 Mayıs'ın tarihçesine ulaşmak artık çok kolay. Pek çok yazımızın da zaten yazabileceği düşüncesiyle, ben, 1 Mayıs'a bu anılarla ve yaşanmışlıklarımın yaklaşmak istedim.

Şimdi; 1 Mayıs 2015. Biz DİSK'in önderliğinde 2010, 2011, 2012 1 Mayıslarımızda Taksim'deydik. Halkın her kesiminden insan vardı; işçisi, köylüsü, emekli, öğretmeni, öğrencisi, ev kadını, çocuk çocuk ailece. Çok mutluydu herkes. Üstelik en önemli görevimiz ve istediğimiz olan şeyi, yani 1 Mayıs 1977'de yitirdiğimiz canları öldükleri yerde anmayı gerçekleştirdik. Hiçbir olay çıkmadan anma ve kutlamalar, gösteriler bitince oradan herkes bir disiplin içinde dağıldı hep...

Ne oldu da üç yıl sonra yine Taksim'e girilmesine izin verilmeye, İstanbul'da adeta bir sıkıyönetim uygulanmaya,

yığınlar şiddetle geri püskürtülmeye, 'izin yok!' diye günler öncesinden açıklamalar yapılmaya başlandı, anlamak mümkün değildi!.. Yasal olarak böyle bir gösteride de izin almaya gerek olmadığı halde üstelik.

Nedir bu korku? E o zaman "GEZİ'ye de bir selam olsun!" diyelim tam sırası gelmişken.

Ben, gözüpek işçi sınıfımızın, örgütleri DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin önderliğiyle 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs Alanı'nda olmak için mücadeleye vermek; polisler karşıya getirilmek yerine; hep birlikte bu 1 Mayıs'ı kutlamalarını, 1 Mayıs şehitlerinin ise öldükleri yerde, TAKSİM'de anılmalarını (ki bu bizim için değil, tüm insanlık adına son derece olağan bir istek) çok isterdim.

Demokratik hak ve özgürlükler kısıtlanmamalı, işçilerin siyasal ve sosyal taleplerini, insanca şartlarda mesaj ve şikâyetlerini iletebilme hakkı olan bugün, Taksim 1 Mayıs Alanı engellenmemelidir.

Bütün dünyada, önemli meydanlarda, her zaman halklar özgürce taleplerini haykırır, anmasını yapar, protestosunu yapar, ya da bayramını kutlar. Zaten meydanlar bunun için önemli ve anlamlıdır.

Dünyadaki halkların sahip olduğu bu haklara, gerek tarihsel, gerek meşruiyet ve gerekse anayasal çerçevede biz de sahibiz. Umudumuzu yitirmeden sağduyu ile çok yakında her şeyin daha güzel olacağını görüyor, duyuyor ve hissediyorum.

Umudumuzu yitirmeyeceğiz! Hem 1 Mayıslarımız, hem diğer pek çok önemli gün ve bayramlarımız, hem de tüm yaşamımız daha iyi olacak.

Çok özlediğim canım babama, beni bu 1 Mayıs günü BirGün okuruyla buluşturdu için; BirGün Gazetes'i'ne de yine Babamla anılar penceremi açtığı için (çok değerli dostum Zeynep Altok aracılığı ile) çok teşekkür ediyorum.

Yaşasın 1 Mayıs!
Yaşasın Türkiye İşçi Sınıfı!

1 Mayıs 1977 katliamında kaç kişi öldürüldü?

İSTANBUL Cumhuriyet Savcılığı'nın iddianamesinde bir kimliği belirsiz toplam 34 kişinin ismi yer alıyordu. DİSK'in hazırladığı 'Anıları Yaşayacak' başlıklı afişte ise 36 kişinin öldüğü anlaşılıyordu.

Yani, DİSK listesindeki Ali Yeşilgül, Mustafa Ertan, Yücel Elbistanlı, Tefik Beysoy, Bayram Sürücü, Özcan Gürkan ve Hülya Emecan isimlerine savcılık iddianamesinde rastlanmıyor. Aynı şekilde, iddianamede beş kişinin adına da (Ali Sidal, Hatice Altun, Ramazan Sarı, Mürtezim Ortulu ve kimliği meçhul kişi) DİSK'in listesinde rastlanmıyor.

Her iki liste birbirine karşılaştırıldığında ölü sayısı 41 kişiye yükseliyor.

1 Mayıs 77'den 15 gün sonra yayınlanan Devrimci Yol dergisinin ikinci sayısında "Bir Mayıs Şehitlerinin Kanları Yerde Kalmayacak" başlıklı yazıda 27 kişilik bir isim listesi yer alıyor. 26 kişinin yukarıdaki her iki listede de adı geçen Devrimci Yol listesinde bir isim daha veriliyor ki bu isim diğer iki listede de bulunmuyor: Mehmet Ali Kol.

Yani, eldeki listelerin tamamını doğru kabul edecek olursak, 1 Mayıs 1977 Katliamı'nda 42 kişinin öldürüldüğü sonucu çıkıyor karşımıza.

Hasan Yıldırım, Niyazi Darı, Kadir Balcı, Nazmi Arı, Hikmet Özkürkçü, Garabet Akyan, Sibel Açıklan, Ömer Narman, Ali Sidal, Mehmet Ali Genç, Hüseyin Kırkan, Aleksandros Konteas, Kadriye Kocamış Duman, Kahraman Alsancak, Hatice Altun, Mehmet Ali (Mustafa) Elmas, Kenan Çatak, Ercüment Gürkut, Leyla Altıparmak, Mahmut Atilla Özbelem, Rasim Elmas, Bayram Çatak, Jale Yeşilnil, Nazan Ünalı, Hamdi Toka, Hacer İpek Saman, Ramazan Sarı, Dıran Nigiz, Bayram Eyi, Ziya Baki, Ahmet Gözükara, Meral Cebren (Özkol), Mürtezim Ortulu, Ali Yeşilgül, Mustafa Ertan, Yücel Elbistanlı, Tefik Beysoy, Bayram Sürücü, Özcan Gürkan, Hülya Emecan, Mehmet Ali Kol ve hüviyeti meçhul 35 yaşlarında bir erkek cesedi.

Sevindirici bir gelişmeyi ise 17 Mayıs 2010'da gazetemiz manşetinden paylaştık: "Hülya Emecan Yaşıyor!"du...

Sarıcahaneye kolu Unkapanı Köprüsü üzerinde

Taş kafalar cennetindeyiz

1 Mayıs ve Türk sağı

Nazım ALPMAN

AKP 2013'te aslına geri döndü. 12 Eylül paşalarının yerlerde sürünen eski püskü korku bayraklarına sarıldı:

-Taksim'de 1 Mayıs kutlanamaz! -Neden? Akla fikre uygun hiçbir açıklamaları yok. Ama biz biliyoruz ki, Türk sağının demokrasiyle olan bağları geçmişten beri kopuktur

Uzun yıllar önce, Türkiye'de yaşayanlar 1 Mayıs'ı 'Bahar Bayramı' olarak bilirler, resmi tatil olan bu günde elde yiyecek içeceklerle pikniğe giderlerdi. Oysa dünyanın başka ülkelerinde 1 Mayıs'la ilgili daha farklı kutlamalar yapılır. Ama bunu Türkiye kamuoyu bilmezdi. Çünkü hiçbir haber organı bunları yansıtmazdı.

Sadece 29-30 Nisan günleri adı komüniste çıkmış olan solcu aydınlar, yazarlar gece yarısı gözaltına alınıp tutuklanırlar, cezaevlerine konulurlardı. Bir hafta 10 gün sonra da tahliye edilirdi. 1976 yılında Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK, aldığı bir kararla "1 Mayıs İşçi Sınıfının Birlik Dayanışma ve Mücadele Günüdür" dedi:

-1 Mayıs 1976 Cumartesi günü Taksim'de bir mitingle bu günü kutlayacağız!

İşte bu tarihten itibaren yer yerinden oynadı.

Sağ basın ve politikacılar var güçleriyle bastılar yaygarayı: -1 Mayıs Komünistlerin günüdür!

Onlara göre işçilerle ve emekçilerle katıyen bir ilgisi yoktu. Dünyada sadece komünist ülkeler bu günü kutluyorlardı.

O zamanlar sağın en önemli gazetesi Tercüman bu 'sahtekârlığın' başını çekiyordu. Patron eşi kontenjanından çok parlak bir yere sahip olan Nazlı İlica, Rauf Tamer, işçi sendika haberleri şefi Refik Sönmezsoy, 1 Mayıs'la ilgili gerçeklerle alakasız yazılar yazarlardı. Bu görüşlerini desteklemek için üniversite hocalarından görüşler alırlar, 1 Mayıs'ın 'baharsal' özü üzerine destanlar yayımlarlardı.

Bu kadarla kalmırsa yine iyi... Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu Türk-İş de bu koroya katılırdı. İşçilerin esas bayramı olarak da 24 Temmuz'u kabul ettiklerini izah ederlerdi. 1963 yılında kabul edilen Toplu Sözleşme Grev Lokavt Kanunu ile Sendikalar Kanunu için bayram yapılmasını isterlerdi. (O kanunların da DİSK/Maden-İş'in Kavel Fabrikası'nda yaptığı 'yasa-dışı' grev sonrasında kabul edildiğini bilmezden gelirlerdi.)

Cumhuriyet gazetesinin usta çizeri Ali Ulvi bir 1 Mayıs 1976 günü Türk-İş'li yöneticilerin kirlara doğru koşarken çizmişti.

Türk-İş yöneticileri gerçekten de 'eğlenceli seyahatlere' giderlerdi 1 Mayıs'larda... Yönetim kurulu üyeleri toplu olarak "1 Mayıs ile Türk işçilerinin bir ilgisi yoktur, tamamen komünizm propagandası amaçlı olarak DİSK tarafından düzenlenmektedir, hür dünyada 1 Mayıs diye bir şey yoktur" şeklinde bir bildiri yayımlandıktan sonra doğru havaalanına yönelirlerdi. Nereye mi?

Bir bölümü Avrupa ülkelerinde işçi sendikaları tarafından düzenlenen görkemli 1 Mayıs kutlamaları için davetli olarak Berlin, Paris, Roma, Londra gibi merkezlere giderlerdi. Bazıları ise en büyük tören olarak kabul edilen Moskova'ya iki gün önceden uçup protokol tribünlerinde yerlerini alırlardı. Bu kadar mı sahtekârlık olur? demeyin.

Evet, bu kadar oluyordu. Sadece bu sahtekârlıklar haber olmuyordu, o kadar...

1976'daki 'İlk 1 Mayıs' kutlamasından sonra Türkiye öğrendi ki, topraklarda kutlanan ilk 1 Mayıs bu değil! 1925'e kadar Türkiye İşçi Sınıfı İşçi Bayramı'nı kutlamış. Hatta 1921'de işgal altındaki İstanbul'da tersane işçileri, reji tütün işçileri Haliç'ten Hürriyet-i Ebediye Tepesine (Şişli) kadar kızıl bayrakla yürümüşler, emperyalist işgali protesto etmişlerdi.

Tarihin eski sayfalarıyla birlikte gözler açılmaya başlamıştı. İşçilerin birliği, burjuva olamamış burjuvaları korkutmuydu. En modern (!) patron kuruluşu TÜSİAD falan, alayı büyük bir gerici kuru oluşturup, DİSK'e karşı kampanyalar örgütlediler.

1 Mayıs 1977 için DİSK'le birlikte bu sağcı grup da hazırlıklara başlamışlardı. Aynı sahtekârlıklarla yaygara kopartıyorlardı:

-1 Mayıs komünistlerin bayramıdır!.. O gün neşeyle başlayan bayram büyük bir kanlı operasyona sona erdi. Devlet elindeki tüm gücünü kullanmıştı. Devlet ses bombaları, panzerlerle alandaki mahşeri kalabalığın üzerine yürüdü.

Ertesi gün sağcı gazetelerin tamamına yakını insanlıktan çıkmış manşetlerle yayımlandılar. Kimi 36 kişi, kimi 40 kişinin öldüğünü belirterek şöyle diyorlardı:

-Kızılar kudurdular! İnsanlıkla tüm bağlarını kopardıklarını bir kez daha gösterdiler.

Bütün dünya ile birlikte Türkiye de 2015 yılına girdi. Teknoloji, iletişim olanakları gelişti. Başka bir çağ başladı.

Ama Türk sağı hâlâ eski yerinde duruyor. Bu cenahın 'en modern' partisi kabul edilen AKP, ne kadar 'ağızdan dolma tek atımlık' demokrat (!) olduğunu gösterdi. 2010'da 1 Mayıs'ı Emek Bayramı olarak ilan etti:

"-Taksim Meydanı'nı da açıyoruz!" dedi. Demokrasi barutu üç yılda bitti, 2013'te Türk sağı aslına geri döndü. 12 Eylül paşalarının yerlerde sürünen eski püskü korku bayraklarına sarıldı:

-Taksim'de 1 Mayıs kutlanamaz! -Neden? Akla-fikre uygun hiçbir açıklamaları yok. Ama biz biliyoruz ki Türk sağının demokrasiyle olan bağları geçmişten beri kopuktur.

Sağın aortunu oluşturan güçlü gerici damar asla iflah olmaz! Bu memleketin sağı, taş kafalar cennetidir!

İş makineleri ile Şişhane'den çıkarken...